

Arrest

nr. 301 242 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar zoon X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon, X, op 26 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 26 augustus 2019, samen met haar zoon H.A.A., diende op 30 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 13 september 2018 (Eurodac).

Op 22 juli 2021 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in beroep (RvV 3 december 2021, nr. X).

1.2. Verzoekster diende op 22 november 2021, namens haar zoon H.A.A., een begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 maart 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 21 oktober 2022, nr. X).

1.3. Op 14 december 2022 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juli 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 14 juli 2023 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/12/2022
Overdracht CGVS: 04/04/2023

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Qomaal clan. U bent geboren in Mogadishu, in de provincie Benaadir, en woonde sinds 2018 tot aan uw vertrek in de wijk Buulo Xuubey Danwadaagta. U woonde vanaf uw vierde tot in 2013 in Saoedi-Arabië, waarna u terugkeerde naar Mogadishu en u studeerde als laborant aan de Jobkey universiteit. Omdat u naast Somali ook Arabisch sprak, vertaalde u sinds januari 2017 tot december 2017 voor een dokter, genaamd O.(...), in het Somali Syrian ziekenhuis. U was goed met make-up dus in uw vrije tijd hield u zich ook bezig met het schminken van de vrouw van uw baas en haar vriendinnen voor bepaalde gelegenheden. Op 6 oktober 2017 werd u gebeld door iemand die zei dat hij van Al Shabaab was. Hij zei dat u samenwerkte met de ongelovigen en u veroordeeld werd tot de dood door de emirs omdat u de make-up deed van de vrouwen van de Murtid. U zei dat u niets verkeerd deed, maar de man ging niet akkoord. U belde hierna meteen uw baas, maar die stelde u gerust. Nadien ging u enkel nog in een boerka naar het werk en u ging ook niet meer op hetzelfde tijdstip naar uw werk. Op 31 december 2017 belde uw zus u en vertelde u dat er mannen naar uw huis waren gekomen, waar zij zich met uw zootje bevond, die naar u vroegen en het huis doorzochten. U en uw man brachten die nacht door in het huis van uw baas, die tevens de rector was van de Jobkey Universiteit, genaamd A.(...) A.(...) C.(...). Hij huurde nadien een huis voor u en uw man en bood u aan om als secretaresse voor hem te werken aan de Jobkey Universiteit, waar u begon op 14 januari 2018. Op 17 april van dat jaar vroeg een vrouw die steeds thee verkocht voor het ziekenhuis of ze mee mocht rijden in de bajaj die u betaald had. Onderweg reed een andere bajaj voor die van jullie, waarop een man uitstapte en naar jullie bajaj toestapte. Hij vroeg om op te schuiven zodat hij meekon met jullie, maar de chauffeur weigerde en er ontstond een discussie tussen de twee mannen. De vrouw die ook in de bajaj zat stapte uit terwijl uw chauffeur plots snel begon weg te rijden. U zag nog net hoe de vrouw naar de mannen toeliep toen de bajaj plots kantelde en u het bewustzijn verloor. U raakte gewond aan uw been en werd naar het ziekenhuis gebracht. U kwam weer bij bewustzijn rond een uur of zes en omstreeks 8 uur 's morgens werd u gebeld. Uw man nam op en zette uw gsm op speaker. U herkende de stem van de vrouw die ook in de bajaj zat en ze vroeg waar u was en zei dat ze u meerdere keren hadden benaderd en u met hen moest samenwerken. Indien u zou doorvertellen wie ze was, zou u problemen krijgen. Uw man zei dat dit niet kon en u nooit met hen zou samenwerken waarop ze hem uitschold voor ongelovige. Hierop kregen uw man en de vrouw een discussie. U was bang en wilde vertrekken uit het ziekenhuis. Uw man bracht u naar het huis van de directeur en u stuurde hem naar jullie eigen woning om jullie spullen te gaan halen. Hierna hoorde u niets meer van uw man. U vroeg uw baas om hulp en hij regelde zo'n maand later een visum voor u. U verliet Somalië op 9 juni 2018, waarna u via Turkije naar Griekenland reisde. U bleef in Griekenland van augustus/september 2018 tot augustus 2019 en kwam op 25 augustus 2019 aan in België. U diende op 30 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een attest van uw werk bij het ziekenhuis; een attest van uw werk bij de universiteit; een besnijdenisattest; een medisch attest van uw ongeval; uw diploma met bijlage; foto's van uw afstudeerceremonie en van uw studententijd; kopieën van uw studentenkaarten; het geboortecertificaat van uw zoon; foto's van dokter O.(...), alsook van uw werk bij het ziekenhuis; een foto met een minister; een Belgisch medisch attest met een opsomming van uw littekens.

Op 23 juli 2021 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 3 december 2021 werd de beslissing van het CGVS door de Raad bevestigd.

Op 14 december 2022 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat u tijdens uw vorig verzoek gelogen had over uw werkelijke vluchtmotieven. U stelde dat u na uw terugkeer uit Saoedi-Arabië gedwongen werd om de tweede vrouw te worden van de vader van uw zoon H.(...), die ook nog eens twintig jaar ouder was dan u. Reeds vanaf de huwelijksnacht zou hij u seksueel misbruikt en mishandeld hebben.

Hij verbood u om uw studies aan de universiteit verder te zetten en was kwaad omdat u bleef werken. Voorts verwees u naar uw oorspronkelijke problemen met Al Shabaab omwille van uw beroepsactiviteiten, met name het dreigtelefoontje en de schietpartij dat met als gevolg het verkeersongeval met de tuk tuk waarbij u gewond raakte. Uw man zei dat het uw eigen schuld was omdat u toch was gaan werken. Toen u aan uw man zei dat hij u deed denken aan Al Shabaab bevestigde hij dat hij lid was.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een besnijdenisattest dd. 7 maart 2023 opgesteld door dokter I.(...) R.(...), een psychologisch attest dd. 30 maart 2023, een brief van uw sociaal assistente, een brief waarin u uw vluchtverhaal uiteenzet, het psychomotorisch evaluatiebilan 2023 van uw zontje H.(...) opgesteld door een kinesiste, een psychologische verslag van maart 2023 betreffende de begeleiding van H.(...) afgeleverd door klinisch orthopedagoog K.(...) P.(...), foto's van uzelf in België, een foto van u met uw huidige vriend en foto's van u met ex-partners in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest voor van psychologe D.(...) L.(...) die verbonden is aan de organisatie GAMS. Zij verklaart dat u sinds 17 februari 2003 in behandeling bent voor psychische klachten (waaronder angsten, piekeren, neerslachtigheid, ...) en stelt dat het nog te vroeg is om een uitgebreid psychologisch rapport op te stellen. Uit dit attest blijkt echter geenszins dat uw cognitief vermogen zodanig is aangetast dat u geen coherente en eenduidige verklaringen kunt afleggen in het kader van een asielprocedure.

Daarnaast verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken een vrouwelijke ambtenaar en vrouwelijke tolk te verkiezen omdat uw verhaal gevoelig is (Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, vraag 2 en 3). Desondanks is het CGVS van oordeel dat uw huidig volgend verzoek om internationale bescherming volgens de gangbare procedure als niet-ontvankelijk kan worden aangemerkt zonder dat er verdere specifieke steunmaatregelen zoals een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS, moeten worden verleend. Uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, blijkt immers duidelijk dat u alle nieuwe elementen waarover u heden beschikt op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus heeft genomen omdat uw problemen met Al Shabaab niet geloofwaardig werden geacht. De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd. Uw eerste verzoek werd niet ontvankelijk verklaard en uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Vooreerst verwees u naar uw eerdere verklaringen betreffende uw problemen met Al Shabaab omwille van uw beroepsactiviteiten (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023, vraag 17). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Daarnaast kunnen uw nieuwe verklaringen – u werd uitgehuwelijkt en seksueel misbruikt en mishandeld door uw echtgenoot – geenszins overtuigen (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023, vraag 17). Vooreerst dient opgemerkt dat op een verzoeker de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen van bij aanvang aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u volledige en correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw vluchtmotieven. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Dat Somalische meisjes in het opvangcentrum u hadden aangeraden om te liegen zodat u een positief antwoord zou krijgen (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023, vraag 17) volstaat niet als uitleg voor uw handelswijze.

Bovendien zijn uw verklaringen over de door u geschetste familiale situatie op zich evenmin geloofwaardig. U beweert dat uw man lid was van Al Shabaab, dat hij niet wilde dat u studeerde en werkte en dat hij er zelfs mee dreigde om u naar het platteland te sturen en uw zoon af te nemen (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023, vraag 17 en groene map stuk 2). Dat u desondanks uw studies aan de universiteit kon verderzetten, uw diploma behaalde en kon werken als tolk in een universitair ziekenhuis in Mogadishu is allerminst aannemelijk (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023 vraag 17 en groene map stuk 2).

Voorts haalt u aan dat uw vrij wil leven en niet bent zoals uw gemeenschap (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023, vraag 19). U geeft onder meer aan dat u uw eigen keuzes wil maken, onafhankelijk wil zijn en dat u er graag goed wil uitzien als u naar buiten gaat en ook mannelijke vrienden wil hebben. U voegt toe dat u nog steeds een hoofddoek draagt in het opvangcentrum omdat landgenoten u er steeds beledigen (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023, vraag 24 en groene map stuk 2). U staft dit met foto's waarop u onder meer te zien bent in westerse kledij en met jonge allochtone mannen (groene map, stukken 6, 7 en 8). Uw sociaal assistente voegt nog toe dat u dezelfde interesses en dromen heeft als een doorsnee westerse, dat u ongesluierd en 'normaal gekleed' door het leven wil gaan en dat u zich in het opvangcentrum omringt met medebewoners die er net dezelfde westerse ingesteldheid op nahouden (Zie groene map stuk 3). Er dient echter opgemerkt dat de in Somalië aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld klederdracht en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Somalië geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kledij en uw contacten met jonge mannen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Integendeel, gevraagd naar uw religieuze overtuiging verklaarde u nog steeds moslim te zijn (Verklaring Volgend Verzoek 31 maart 2023, vraag 9). U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Somalië vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Mogadishu aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Voor de volledigheid dient nog toegevoegd dat uit uw verklaringen en de voorgelegde foto's geenszins blijkt dat u een duurzame romantische relatie zou hebben met een Afghaanse jongeman, van wie u overigens enkel de voornaam kent.

Uw psychische problematiek werd hierboven reeds besproken. Er dient nog toegevoegd dat de bevindingen in het psychologisch attest gebaseerd zijn op hetgeen u zelf hebt verklaard over uw symptomen en de oorzaak ervan. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Over het psychomotorisch evaluatiebilan en het psychologisch verslag van uw zoon kan hetzelfde gezegd worden. Het psychologisch verslag is eveneens gebaseerd op uw uiteenzetting van jullie vluchtmotieven. Het attest is bovendien opgesteld door een klinisch orthopedagoog zonder vermelding van een riziv nummer of enige contactgegevens buiten een gmail adres. Uit het psychomotorisch evaluatiebilan blijkt enkel dat uw zoon in begeleiding is voor een leerachterstand en problemen met zijn schrijfmotoriek.

Het voorgelegde besnijdenisattest kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. U verklaart dat u een afspraak hebt voor een hersteloperatie maar u koppelt daar geen vrees aan ten aanzien van Somalië (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). Opmerkelijk is ook dat u tijdens uw eerste verzoek een gelijkaardig besnijdenisattest voorlegde, eveneens opgesteld door dokter R.(...). Zij had u destijds al een heelkundige heropening van de vagina aangeraden en dit zeker vooraleer het hernemen van seksueel contact omwille van het risico op een ruptuur en bloeding hiervan (zie blauwe map stuk 1).

De overige documenten werden in deze beslissing reeds besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, en de EUAA Country Guidance: Somalia van juni 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2022> of op <https://euaa.europa.eu/>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, en uit de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 21 maart 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20230321.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab, die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijft de belangrijkste bron van het gewapende conflict. Ook chronische conflicten tussen gemeenschappen en politieke conflicten blijven een belangrijk destabiliserend element. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit voornoemde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Benadir/Mogadishu wordt in de EUAA Country Guidance Note van juni 2022 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023 en COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 21 maart 2023), blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad.

De nieuwe president, Hassan Sheikh Mohamud, duidt na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten starten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de regio's Hiraan, Bay, Bakool, Galgaduud en Middle Shabelle. Al-Shabaab antwoordt met een toename van terreuraanvallen, ook in Mogadishu.

Tijdens de huidige verslagperiode, de tweede helft van 2022, volgt het aantal geweldincidenten in de hoofdstad een stijgende lijn, met een piek in augustus 2022. ACLED registreert een totaal van 368 incidenten in Mogadishu, waarvan 240 incidenten als battles worden genoteerd. Het merendeel hiervan zijn wapenfeiten tussen al-Shabaab en de veiligheidsdiensten. ACLED registreert ook schietpartijen tussen soldaten en politieagenten en tussen de veiligheidsdiensten en onbekende gewapende groepen. Daarnaast gebeuren er gerichte moorden met vuurwapens, terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven (autobommen en zelfmoordvesten), granaat-, raketgranaat- en morteraanvallen. Een analyse van de door ACLED geregistreerde incidenten geeft aan dat het geweld in Mogadishu voornamelijk schietincidenten zijn, waaronder hit-and-run-aanvallen door al-Shabaab.

Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moorden en terreuraanslagen uit tegen onder meer overheidsambtenaren, de aanwezige veiligheidsdiensten, verkiezingsafgevaardigden, clanoudsten, zakenlui, hotels, politiekantoren, controleposten, het ministerie van Onderwijs, militaire infrastructuur en aan het drukke kruispunt KM4. ACLED registreert ook terreurgeweld waar ISS vermoedelijk verantwoordelijk voor is. Naast deze terreurgroepen zijn de aanwezige veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld.

Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust gevisieerd (bijvoorbeeld ambtenaren, zakenlui, politieagenten off duty) of worden als nevenschade slachtoffer van het geweld (voorbijgangers bij een bomexplosie of hotelgasten tijdens een AS-aanval). ACLED registreert voor de categorie violence against civilians in totaal 54 burgerdoden voor 58 incidenten. Bijna alle incidenten zijn gerichte moorden met een vuurwapen waarvan het motief niet altijd is gekend. Al-Shabaab eist het merendeel van deze incidenten op. Het geweld dat ACLED noteert onder explosions/remote violence telt 202 doden, de meerderheid burgers, voor 70 incidenten. Tijdens de verslagperiode voert al-Shabaab in de hoofdstad drie ernstige aanslagen uit. De dubbele bomaanslag op het ministerie van Onderwijs in oktober 2022 is de tweede zwaarste aanslag ooit in de hoofdstad. Er komen minstens 120 mensen om het leven, waarvan de meerderheid burgers, en meer dan 300 mensen raken gewond.

Van de in totaal 1.123.000 nieuwe IDP's in Somalië registreert UNHCR tussen juli en 31 december 2022 246.000 nieuwe ontheemden naar de regio Benadir. De droogtesituatie vormt de voornaamste reden voor

onthemding. Anderen vluchten omwille van veiligheidsredenen. Benadir vangt met 40 % van het totale aantal het hoogste aantal ontheemden op in het hele land.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, dient evenwel besloten te worden dat er niet gesteld kan worden dat de veiligheidssituatie in Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance Note van juni 2022 zodanig is gewijzigd dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1° lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2° lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3, artikel 55/2 en artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”)

- artikel 18 en 41 van het Handvest en het hoorrecht als rechtsbeginsel van de Unie,

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in

aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")

- en de samenwerkingsplicht en motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoekster licht toe als volgt:

"Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat na ontvangst van het verzoek tot internationale bescherming dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart het CGVS het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt met betrekking tot dit artikel dat verwerende partij hiertoe elk relevant gegeven waarover hij beschikt dient te betrekken, ongeacht of de asielzoeker dit zelf heeft voorgelegd of niet. Er wordt verduidelijkt dat hiermee bijvoorbeeld wijzigingen in de veiligheidssituaties of mensenrechtensituaties in de herkomstlanden wordt bedoeld:

[citaat <https://www.lachambre.be/FLWB/pdf/53/2556/53K2556001.pdf>]

Verwerende partij besloot dat er voor verzoekende partij geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Ook bij een volgend verzoek speelt de samenwerkingsplicht.

Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) verduidelijkt tevens deze elementen. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door de artikels 48/6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/6, § 4 en 5 e.v. Vw. :

[citaat voormeld artikel]

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn als volgt verduidelijkt:

[citaat voormeld arrest, § 65-66]

Het Hof van Justitie bevestigt dat de samenwerkingsplicht bij volgende verzoeken onverkort geldt in HvJ, C-921/19, 10 juni 2021:

[citaat voormeld arrest, § 60-61]

En het Hof bevestigt ook in dat arrest dat verzoekers daadwerkelijk toegang moeten hebben tot de procedures, wat wil zeggen dat ze de gelegenheid moeten krijgen samen te werken met de bevoegde autoriteiten, hun zaak en de relevante feiten uit te zetten en in alle fasen van het verzoek daartoe over de nodige procedurele waarborgen dienen te beschikken:

[citaat voormeld arrest, § 48]

Bij de behandeling van een volgend verzoek, stelt het Hof van Justitie dat deze in twee stappen moeten worden behandeld. In de eerste plaats moet worden nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, en pas in de tweede fase worden deze ten gronde onderzocht (HvJ, C-921/19, 10 juni 2021, §34).

In de ontvankelijkheidsfase moet vooreerst worden nagegaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn. Als deze nieuwe elementen aanwezig zijn, moet worden nagegaan of deze de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus (§36-37).

Het Hof besluit:

[citaat voormeld arrest, § 51 en 62]

Wat de ontvankelijkheid van het volgend verzoek betreft dient verwerende partij zich te beperken tot de vaststelling dat er in casu nieuwe elementen werden voorgelegd of aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoekster is nog niet gehoord geweest over het risico op terugkeer naar Somalië in kader van haar vrees tot herbesnijdenis, haar vrees t.o.v. haar echtgenoot en de psychologische kwetsbaarheid van haarzelf en haar zoontje.

Verzoekster kan hier slechts op nuttige wijze over bevraagd worden in een gehoor op het CGVS. Een verzoekschrift of op een zitting kan niet vergeleken worden met de mogelijkheid zelf uitgebreid te vertellen over de trauma's gelinkt aan de besnijdenis, het plan om in België een hersteloperatie uit te voeren, de trauma's gelinkt aan het seksueel misbruik en de mishandeling door haar echtgenoot, en de psychologische kwetsbaarheid van haarzelf en haar zoontje, en daar telkens kritische vragen ter

verduidelijking over te krijgen. Dit kan enkel op een bevredigende en efficiënte wijze op een gehoor op het CGVS (RvV, nr. 263 096 van 28 oktober 2021; RvV nr. 253 598 van 28 april 2021). Het gesprekje bij de DVZ in het kader van een meervoudige asielaanvraag is evenmin een volwaardig alternatief voor een gehoor bij het CGVS.

Het feit dat verzoekster verder niet eerder open kaart speelde, staat niet in de weg dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Somalië nog steeds onderzocht dient te worden. Dit blijkt heel duidelijk uit de rechtspraak van het EHRM.

Het is vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 EVRM een fundamentele waarde voor een democratische maatschappij bevat, en dat zelfs in de moeilijkste omstandigheden het eigen gedrag van het slachtoffer van een artikel 3 EVRM schending niet in rekening mag gebracht worden gezien de absolute aard van dit artikel. Hiervoor kan onder meer verwezen worden naar EHRM, *Chahal v. het Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §79:

[citaat voormelde bron]

De verkeerde inschatting die verzoekster maakte, is natuurlijk van een heel andere grootorde. Er kan ook verwezen worden naar EHRM, *Saadi t. Italië*, 28 februari 2008, §127:

[citaat voormelde bron]

In EHRM, *M.D. en M.A. t. België*, 19 januari 2016 veroordeelde het EHRM de Belgische staat wegens een onvoldoende rigoreus onderzoek van de nieuw voorgebrachte elementen bij een vierde asielaanvraag en stelde daarbij dat een elke twijfel, hoe legitiem ook, omtrent de gegrondheid van de aanvraag, dient uitgeklaard te worden:

[citaat voormeld arrest, § 66]

Verzoekster moet over bovenstaande problemen gehoord worden.

Zij benadrukt ook nog eens de rechtspraak van het Hof in arrest C-921/19 van 10 juni 2021, in punt 48, dat verzoekers daadwerkelijk toegang moeten hebben tot de procedures, wat wil zeggen dat ze de gelegenheid moeten krijgen samen te werken met de bevoegde autoriteiten, hun zaak en de relevante feiten uit te zetten en in alle fasen van het verzoek daartoe over de nodige procedurele waarborgen dienen te beschikken, en dit op grond van overwegingen 3, 18 en 25 van richtlijn 2013/32.

Door verzoekster niet te horen, hoewel dit in dit specifieke geval beslissend is voor haar geloofwaardigheid, schendt verwerende partij artikel 18 van het Handvest van Grondrechten en verzoekers hoorrecht.

Verwerende partij kwam dan ook ten onterecht en op voorbarige wijze tot het besluit dat er geen nieuwe elementen aanwezig waren en dat het volgend verzoek daardoor niet-ontvankelijk is. Deze werkwijze schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Er zijn heel duidelijk de volgende nieuwe elementen voorhanden die wijze op een ernstig risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer, en die een degelijk, ten gronde, onderzoek vereisen:

1. Gegronde vrees voor vervolging in Somalië ten gevolge van FGM Type III

1.1. FGM als vorm van vervolging

In toepassing van artikel 48/3 §2 f) van de Vreemdelingenwet kunnen daden van vervolging “onder meer de vorm aannemen van: a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld; f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.”

UNHCR bevestigt dat vrouwelijke genitale verminking vervolging uitmaakt.

[citaat UNHCR, “Principes Directeurs sur la Protection Internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés” van 8 juli 2008, par. 9]

Vrouwelijke genitale verminking brengt een schending van verschillende fundamentele rechten van vrouwen met zich mee:

[citaat UNHCR, “Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation” van mei 2009, par. 7]

Meer nog, vrouwelijke genitale verminking maakt foltering uit onder artikel 1 van het Anti-Folterverdrag:

[citaat UNGA, “Relevance of the prohibition of torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment to the context of domestic violence” van 12 juli 2019, par. 40]

De speciale VN-rapporteur inzake foltering benadrukt het voortdurend karakter van deze vorm van foltering en afhankelijk van het specifieke type van verminking -zoals gecategoriseerd door de WHO- de langetermijn gevolgen ervaren door de vrouwen die hiervan slachtoffer worden:

[citaat VN Human Rights Council, “Promotion and protection of all human rights, civil, political, economic, social and cultural rights, including the right to development. Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment” van 15 januari 2008, par. 51]

1.2. Omkering bewijslast

UNHCR wijst erop dat vervolging en mishandeling in het verleden een zeer sterke aanwijzing vormt voor een risico op vervolging in de toekomst, tenzij de situatie in het land van herkomst aanzienlijk verbeterd is. Deze bepaling, welke een omkering van de bewijslast inhoudt, is ook terug te vinden in artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn en omgezet in art. 48/7 van de Vreemdelingenwet dat stelt:

[citaat voormeld artikel]

Deze bepaling legt dus eigenlijk de bewijslast op het CGVS om aan te tonen dat de verzoekster niet in dezelfde omstandigheden als bij haar vertrek zal terechtkomen. Dit waren namelijk de omstandigheden waarin ze die eerdere mishandelingen heeft opgelopen. Ongeacht zij het relaas geloofwaardig acht of niet. Geloofwaardigheid is geen noodzakelijke vereiste om als vluchteling erkend te worden en zodoende moet een gebrek aan geloofwaardigheid niet meteen leiden tot afwijzing van de asielaanvraag. Het enige gevolg van het gebrek aan geloofwaardigheid is dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op aspecten van verzoeksters verklaringen die niet worden gestaafd door documenten of ander bewijsmateriaal. Hier speelt art 48/7 Vw.

Het beginsel van omkering van de bewijslast werd trouwens herhaaldelijk opgenomen in de rechtspraak van Uw Raad:

[citaat RvS 18 december 2013, nr. 115 957]

In één geval had het Franse nationale asielcollege de relevantie van een medisch rapport afgewezen door te verwijzen naar het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoeker. Gelet op de gedetailleerde beschrijvingen van littekens en trauma's in dat rapport, stelde de Franse Raad van State vast dat dit onwettig was. Dit omdat de risico's die ze konden onthullen, moesten worden beoordeeld en de redenen aangegeven moesten worden waarom ze van mening waren dat het rapport relevant was. Dit oordeel valt samen met de al vermelde beslissingen van het EHRM. Meer bepaald de arresten I. t. Zweden¹² en R.J. t. Frankrijk waarin werd geoordeeld dat men de bewijskracht van een medisch getuigschrift niet kan ontnemen, louter op basis van een gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van de asielzoeker m.b.t. bepaalde aspecten van zijn asielrelaas. Deskundig bewijsmateriaal moet niet op zichzelf worden behandeld, maar moet worden beschouwd als onderdeel van het bewijsmateriaal als geheel.

Zelfs al wordt er niet besloten tot omkering van de bewijslast, dan blijft het feit dat de verzoekster deze behandelingen ondergaan heeft een belangrijk bewijsstuk dat de geloofwaardigheid van haar relaas ondersteunt.

1.3. Bijzondere procedurele noden

Slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking en foltering hebben een kwetsbaar profiel volgens artikel 21 van de Opvangrichtlijn.

Het kwetsbaar profiel vormt de rode draad in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het heeft een impact op de manier van evaluatie en beoordeling van de beschermingsnood, in het bijzonder de beoordeling van de geloofwaardigheid, het kan een aanwijzing zijn van vervolging in het verleden en het heeft een impact op het risico op vervolging in de toekomst.

Met de persoonlijke omstandigheden, en in het bijzonder met het kwetsbaar profiel dient in toepassing van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden te worden:

[citaat voormeld artikel]

Ook het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt in artikel 4:

[citaat voormeld artikel]

In bepaalde gevallen is het noodzakelijk bijzondere procedurele noden te garanderen zodat de verzoekster aanspraak kan maken op haar rechten en kan voldoen aan haar verplichtingen tijdens de asielprocedure. Bijzondere procedurele noden of het bieden van bijzondere procedurele garanties (terminologie van de Procedurerichtlijn) is dan cruciaal voor een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

In casu oordeelde verwerende partij dat er bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster konden worden vastgesteld omwille van haar psychologische problemen. Echter, legt zij verder niet uit hoe zij in de praktijk invulling heeft gegeven aan deze bijzondere procedurele noden. Zij geeft slechts het volgende aan:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij gaat hierbij zeer kort door de bocht.

Ten eerste ziet zij over het hoofd dat verzoekster ook bijzondere procedurele noden genoodzaakt omwille van haar VGV type III, seksueel misbruik, en haar status als jonge moeder met een kindje. Zij minimaliseert het kwetsbaar profiel van verzoekster, zijnde een jonge moeder met een kindje, waarbij moeder én kind met psychologische problemen kampen en zijnde een vrouw die het slachtoffer van ernstige VGV en seksueel misbruik is geweest.

Verwerende partij heeft net de verantwoordelijkheid om verzoekers als personen met een handicap as such te identificeren en na te gaan wat de impact van een terugkeer op hen zou zijn, en of deze volstaat om te spreken van een risico op ernstige schade of vervolging.

Wat de relevantie is van de opmerking van verwerende partij dat er het psychologisch attest gebaseerd zou zijn op hetgeen ze zelf heeft verklaard over haar symptomen en de oorzaak ervan en dat het psychologische verslag van Hamza opgesteld zou zijn door een klinisch orthopedagoog zonder vermelding van een riziv nummer of enige contactgegevens buiten een gmail adres, ontgaat verzoekster volledig.

Volgens het VN Verdrag inzake Personen met een handicap omvat dit personen met langdurige fysieke, mentale, verstandelijke of zintuiglijke beperkingen die hen in wisselwerking met diverse drempels kunnen beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met anderen te participeren in de samenleving. Een post-traumatisch stress syndroom werd reeds aanzien als een handicap in de zin van het VN Verdrag (de definitie stemt overigens overeen met die van het Unierecht), en met name in UN Committee on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD), Z.H. v. Sweden, no. 58/2019, 6 september 2021, waarin er ook extra gewicht werd gehecht aan het feit dat er een suicide risico was.

Verzoekers hebben het recht om geïdentificeerd te worden door Uw diensten als personen met een handicap (zie artikel 11 van het Verdrag inzake Personen met een handicap, in verband met risico situaties, en de plicht tot identificatie van een asielzoeker met een handicap als dusdanig om de toegang tot de nodige ondersteuning en veiligheid te waarborgen. In CRPD Committee Concluding Observation, Greece, 2019, §§15-16 stelt het VN Comité bijvoorbeeld vast:

[citaat voormelde bron]

Zoals het UNHCR stelt, dienen Staten " (to) ensure where appropriate a swift and systematic identification and registration of refugees and other persons with disabilities» (UNHCR ExCOM Conclusion No. 10 (LXI)-2010 (c))

Verzoekers menen dat er op de asielinstanties de plicht rust om hun handicap te erkennen en naar behoren te identificeren, evenals de behoeften en kwetsbaarheden die daarmee gepaard gaan (zie ook infra).

Ten tweede argumenteert verwerende partij dat alle nieuwe elementen duidelijk blijken in haar administratief dossier. Verzoeksters raadsman heeft op 18 juli 2023 een kopie van haar administratief dossier van het CGVS ontvangen. Hierin vindt men slechts de volgende stukken: de bestreden beslissing, het verslag van het interview bij DVZ dd. 31 maart 2023, haar bijlage 26 quinquies, en een medisch attest VGV dd. 28 oktober 2019. Hierbij ontbreken alle stukken die verzoekster in kader van haar 2e asielaanvraag heeft voorgelegd: een medisch attest VGV dd. 7 maart 2023, een psychologisch attest voor verzoekster dd. 30 maart 2023, een brief van de sociaal-assistente, een persoonlijke brief met haar vluchtverhaal, een psychologisch attest voor Hamza dd. maart 2023, foto's van verzoekster in België, een foto van verzoekster met haar huidige partner en ook foto's met haar ex-partners in België (stuk 2).

Indien verwerende partij stelt dat zij met alle elementen die in haar administratief dossier voorhanden zijn rekening heeft gehouden om tot de conclusie te komen dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn, stelt verzoekster zich vragen of verwerende partij haar nieuwe stukken wel in aanmerking heeft genomen aangezien deze zich niet in haar administratief dossier bevinden. Deze nieuwe stukken zijn nochtans cruciaal om hierover een deftig oordeel te kunnen vellen.

Voorts geeft verwerende partij een te enge invulling aan het concept bijzondere procedurele noden.

Bijzondere procedurele noden zijn niet beperkt tot procedurele aspecten, maar hebben tevens betrekking op de evaluatie van de beschermingsnood, waaronder de beoordeling van de geloofwaardigheid, aangepast aan bepaalde kwetsbare profielen ten einde een correct verloop van de asielprocedure te garanderen.

Uw Raad besliste reeds dat maatregelen voorzien door het Koninklijk besluit dat de werking van het CGVS bepaalt niet beschouwd kunnen worden als maatregelen die tegemoetkomen aan bijzondere procedurele noden:

[citaat RvV 20 december 2018, nr. 214 532]

In de praktijk speelt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker een sleutelrol in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In bepaalde gevallen staat dit een correcte beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging en het mogelijk risico op refoulement in de weg. De verzoeker om internationale bescherming staat bijzonder kwetsbaar in de procedure omwille van zijn traject, zijn psychische of fysieke situatie, het gebrek aan financiële middelen, zijn isolement, het feit dat hij een vreemde taal spreekt, of soms omwille van zijn opleidingsniveau of opvangomstandigheden. Rechtsleer en rechtspraak erkennen deze kwetsbaarheid en stellen dat de bewijslast die op de asielzoeker ligt flexibel moet worden toegepast. Deze soepelheid op vlak van bewijslast heeft een dubbel gevolg. Het verplicht de staten om mee te werken aan de vaststelling van de feiten waarop de asielaanvraag is gebaseerd alsook om de verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen wanneer niet-gestaafde elementen uit zijn relaas waarschijnlijk worden geacht gelet op zijn algemeen

geloofwaardig profiel. De toepassing van bijzondere procedurele noden is voor verzoekers met een kwetsbaar profiel een essentieel onderdeel van een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Uit bovenstaande volgt dat verzoekers een zeer kwetsbaar profiel hebben waarbij rekening moet worden gehouden met alle verschillende factoren uit dit profiel en die ook elks op hun beurt bijzondere procedurele noden noodzaken. In dergelijke gevallen dient de standaard geloofwaardigheidsbeoordeling niet toegepast te worden.

1.4. Gendersensitieve asielpcedure cfr. Verdrag van Istanbul

Artikel 60 §3 van het Verdrag van Istanbul¹⁸ verplicht lidstaten om gendersensitieve opvang-en asielpcedures te introduceren. Gendersensitieve procedures laten toe de specifieke situatie van vrouwen die het slachtoffer zijn van vrouwelijke genitale verminking in overweging te nemen en houden onder meer in dat de asielinstanties waarborgen dat een ondersteunende omgeving wordt gecreëerd voor deze vrouwen dewelke hen in staat stelt om relevante informatie naar voor te brengen. Dit impliceert dat bij aanvang van de asielpcedure de confidentialiteit van hun asiolverzoek dient te worden gegarandeerd en doorheen de ganse asielpcedure aandacht moet geschonken worden aan culturele gevoeligheden. Een gendersensitieve asielpcedure heeft eveneens implicaties op het vlak van bewijslast, deze bewijslast mag niet te hoog gelegd worden voor gendergerelateerde vervolging. Als uitgangspunt dient een “redelijke waarschijnlijkheid van vervolging ingeval van terugkeer” gehanteerd te worden. Aangezien vrouwen vaak vervolgd worden in de private sfeer en zij hiervan dus vaak geen documenten of bewijzen hebben, dient de bewijslast in casu verlaagd te worden. In dezelfde lijn overweegt het CEDAW-Comité: [citaat Committee on the Elimination of Discrimination against Women, Views adopted by the Committee under article 7 (3) of the Optional Protocol, concerning communication No. 86/2015, 10 september 2019, par. 10]

Een gendersensitieve asielpcedure erkent dat trauma, angst, gebrek aan vertrouwen en schaamte over bepaalde feiten in hoofde van de asielzoeker ook een impact kunnen hebben op de weergave van het asielrelaas. In de praktijk wordt vastgesteld dat slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking vaak te kampen hebben met ernstige traumatische ervaringen. Bovendien zijn deze vrouwen of meisjes vaak blootgesteld aan andere vormen van (seksueel) geweld zoals verkrachting, gedwongen huwelijk, in het land van herkomst of tijdens hun vluchtweg.

Deze gendersensitieve aanpak bleef volledig achterwege in voorliggend dossier.

1.5. Toepassing op de feiten

1.5.1 Een aantal objectieve elementen in het dossier staan niet ter discussie. Zo werd verzoekster op jonge leeftijd slachtoffer van een besnijdenis type III (zie medisch attest dd. 7 maart 2023, stuk 2) en is zij in 2015 bevallen van een zoontje.

Tijdens haar 1e asielpcedure is haar VGV nauwelijks ter sprake gekomen. Verzoekster had toen amper weet van het bestaan van een hersteloperatie, de betekenis van infibulatie en desinfibulatie, de gevolgen hiervan voor haar mentale/fysieke toestand en verdere seksuele betrekkingen, etc.

Na het arrest van de RvV dd. 3 december 2021 en het indienen van haar 2e asielaanvraag, heeft verzoekster zich proberen open te stellen omtrent dit delicaat onderwerp en hulp durven zoeken. Ondertussen wordt ze opgevolgd door GAMS vzw en heeft zij al meerdere consultaties met een dokter gehad omtrent het inplannen van een hersteloperatie.

Ook heeft verzoekster de laatste tijd meer en meer romantische en seksuele relaties met andere mannen, onder andere mannen uit het opvangcentrum (zoals ook werd geattesteerd door haar sociaalassistent, zie stuk 2). Zij heeft momenteel ook een relatie met een Afghaanse man. Zij is zich dus meer bewust geworden van haar seksuele identiteit, en anderzijds de ernstige gevolgen van haar VGV op de seksuele betrekkingen.

Zij ervaart steeds veel pijn tijdens haar menstruatie, tijdens seksuele betrekkingen en ook veel psychische pijn aangezien ze een abnormale seksuele beleving ervaart (zie medisch attest VGV dd. 7 maart 2023 en attest GAMS dd. 30 maart 2023, stuk 2).

Er dient gekeken te worden naar rechtspraak van het EHRM omtrent de verplicht in overweging te nemen bewijswaarde van medische stukken die ondergane onmenselijke behandeling ondersteunen, en het samenspel van deze bewijsmiddelen met het geloofwaardigheids criterium.

Omtrent de verdeling van de bewijslast in zaken met betrekking tot de preventieve werking van art 3 EVRM benadrukte het EHRM dat het aan de verzoeker is om de bewijzen aan te dragen die kunnen aantonen dat er gronden zijn om aan te nemen dat als de maatregel zou worden uitgevoerd, de verzoeker zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.²⁰ Een zekere mate van speculatie is inherent aan de preventieve werking van artikel 3 EVRM, en het is niet aan de verzoekers om een duidelijk bewijs te leveren van hun bewering dat zij zouden worden blootgesteld aan deze behandeling.

Wanneer dergelijk bewijsmateriaal wordt aangevoerd, is het aan de autoriteiten van de terugzendende staat om, in het kader van de binnenlandse procedures, eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen. Deze principes werden vaak herhaald en recentelijk nog in X t. Nederland²³ en X t. Zweden.

In het arrest R.C. t. Zweden stelde het EHRM al dat een medisch attest dat verklaringen van een asielzoeker m.b.t. ondergaane onmenselijke behandelingen (als oorzaak van uitwendige fysieke letsels) bevestigt, een weerlegbaar vermoeden creëert en een omkering van de bewijslast ten nadele van de asielinstanties.

Deze rechtspraak wordt ook bevestigd door de doctrine:

[citaat D.R. Jones en S.V. Smith, "Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeal", International Journal of Refugee Law, 2004, Vol. 16, No 3, p. 385 en p. 398]

Deze interpretatie sluit ook aan bij de UNHCR Richtlijnen inzake bewijslast, artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In Mo. M. t. Frankrijk besliste het hof dat het feit dat een asielzoeker voorheen fraude heeft gepleegd, de asielinstanties niet toelaat om een grondige analyse van medische getuigschriften die het risico op onmenselijke of vernederende behandeling aantonen, zomaar terzijde te schuiven. Valse verklaringen m.b.t. de identiteit van de asielzoeker vermogen dus niet het vermoeden te weerleggen m.b.t. de oorzaak van fysieke letsels die in een medisch attest vastgesteld wordt (nl. foltering of andere onmenselijke behandeling).

In I. t. Zweden gaat het Hof nog een stap verder. Ook in deze zaak erkende het Hof dat het medisch getuigschrift een belangrijk stuk vertegenwoordigde in het dossier waaraan niet de nodige bewijskracht was toegekend, ondanks het gebrek aan geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het Hof legt de nadruk op een cumulatieve analyse van verschillende objectieve elementen die, individueel genomen, niet volstaan om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer. Tevens benadrukt het Hof in deze zaak dat men de bewijskracht van een medisch getuigschrift niet kan ontnemen, louter op basis van het motief van gebrek aan geloofwaardige verklaringen in hoofde van de asielzoeker; men dient nog steeds alle andere objectieve elementen in het dossier te onderzoeken.

In het arrest R.J. t. Frankrijk wijst het hof op de ernst waarmee deze medische dossiers behandeld moeten worden:

[citaat voormeld arrest, § 33]

Ook Uw Raad heeft zich reeds uitgesproken over de bewijswaarde van documenten nadat de geloofwaardigheid in vraag wordt gesteld. Zij stelt dat de aanpak van verwerende partij (een omkering van het patroon van artikel 48/6, §1 en 4 Vreemdelingenwet) ertoe kan leiden dat een subjectieve beoordeling wordt gebruikt om objectief bewijs te verwerpen:

[citaat RvV 20 mei 2020, nr. 235 936]

Verwerende partij heeft deze 2 nieuwe attesten (medisch attest VGV dd. 7 maart 2023 en attest GAMS dd. 30 maart 2023, stuk 2) daarentegen zomaar van tafel geveegd. Uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM blijkt duidelijk dat deze medische bewijzen niet zomaar aan de kant mogen worden geschoven, en een diepgaand onderzoek vereisen. Dit onderzoek ontbreekt tot op heden. Hiermee schendt zij duidelijk haar onderzoek- en samenwerkingsplicht (zie ook supra).

1.5.2 Wanneer een vrouw het slachtoffer is geworden van FGM type 3 zoals verzoekster (infibulatie), moet zij bij seks en bij de geboorte van een kind gedefibuleerd worden (het vergroten van de opening of het opheffen van de obstructie). Dat houdt opnieuw medische risico's en psychologische trauma's in, zeker indien dit niet op een medisch verantwoorde wijze gebeurt.

De psychologische en fysieke gevolgen van FGM zijn des te sterker wanneer de vrouw vervolgens geherinfibuleerd wordt (het opnieuw hechten van de resterende delen van de schaamlippen, onder meer na een bevalling, waardoor de vaginale opening opnieuw kleiner wordt gemaakt tot de oorspronkelijke opening van na de besnijdenis) om later opnieuw hetzelfde te moeten meemaken. Vrouwen kunnen in hun leven verschillende keren de procedure van defibulatie en herinfibulatie doormaken.

De Franstalige kamers bij Uw Raad erkennen vrouwelijke genitale verminking type III, infibulatie, als een extreme vorm van genitale verminking en een bijzonder ernstige vorm van vervolging die uiterst schadelijke en herhaalde gevolgen kan hebben in het leven van een vrouw, in het bijzonder van een jonge vrouw (zoals in casu verzoekster).

Daarnaast is het volgens Uw Raad een ernstige aanwijzing dat een vrouw afkomstig is van een traditioneel milieu.

In geval vastgesteld wordt dat een verzoekster een dergelijk type van vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan dienen volgens Uw Raad twee aspecten van de vrees minutieus onderzocht te worden. Het gaat enerzijds over de vraag naar de permanente gevolgen van de genitale verminking, op fysiek en psychisch vlak en het voortdurend karakter ervan en anderzijds over de vraag naar herhaling van de initiële vervolging of minstens van een vervolging die hiermee een verband vertoont.

Het is vaststaande rechtspraak van de Franstalige kamers van Uw Raad dat infibulatie door haar specifieke aard (infibulatie en desinfibulatie) meestal voor vrouwen die deze hebben ondergaan een risico op herhaalde vervolging creëert gezien de noodzaak van toekomstige interventies die neerkomen op het reproduceren van de oorspronkelijke vervolging. Bijgevolg past de Raad in dergelijke gevallen artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet toe dat een vermoeden inhoudt van een gegronde vrees voor vervolging in geval de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd:

[citaat RvV 7 februari 2019, nr. 216 467]

In een recent arrest bevestigt Uw Raad in het geval van een Somalische verzoekster om internationale bescherming dat er een aanzienlijk verhoogd risico op herinfibulatie bestaat voor Somalische vrouwen op vruchtbare leeftijd (zoals in casu verzoekster):

[citaat RvV 13 december 2019, nr. 230 185]

Indien verzoekster een hersteloperatie ondergaat in België, loopt zij het risico om het slachtoffer te worden van herbesnijdenis na een terugkeer naar Somalië.

Ondanks het feit dat verzoekster bij DVZ heeft aangegeven dat zij door GAMS wordt begeleid, dat zij hulp krijgt "om haar vagina te herstellen" en dat de operatie gepland staat op 1 juni 2023 (interview DVZ dd. 31 maart 2023, nr. 19), rept verwerende partij geen woord over enige gelinkte risico's hieraan in de bestreden beslissing. Zij geeft enkel aan dat haar gynaecoloog haar destijds al een heelkundige heropening van de vagina had aangeraden en dit vooraleer het hernemen van seksueel contact.

De motivering van verwerende partij op dit punt is echter zeer ongenueanceerd.

Een hersteloperatie is een ingrijpende behandeling, die verstrekken gevolgen kan hebben. Het is niet meer dan normaal dat verzoekster, rekening houdend met haar kwetsbaar profiel (zie supra), enige tijd nodig heeft om samen met haar begeleiding en de arts de knoop door te hakken. Net doordat verzoekster de gevolgen voor deze operatie ten opzichte van haar familie en de Somalische gemeenschap vreest, en aangezien ze daardoor zal beschouwd worden als iemand die ingaat tegen de Somalische cultuur, is het geen evidente stap.

Verzoekster wenst in de nabije toekomst een hersteloperatie te ondergaan. Hierbij dient rekening gehouden te worden bij het beoordelen van verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Somalië. Verzoekster gaat hiermee immers lijnrecht in tegen de Somalische cultuur.

Indien verwerende partij de moeite had genomen om verzoekster uit te nodigen voor een nieuw persoonlijk onderhoud, had zij rekening kunnen houden met haar uitgebreide verklaringen hieromtrent.

Het Lifos Rapport 'Somalia. Female Genital Mutilation' van 3 juli 2019³⁸ schetst tevens een veel genuanceerder beeld. De bronnen in dit rapport hebben een tegengestelde visie over hoe het besluitvormingsproces verloopt bij een herinfibulatie:

[citaat voormelde bron]

De ene bron geeft aan dat het de keuze is van de vrouw om een herinfibulatie te ondergaan na de geboorte, andere bronnen verduidelijken dan weer dat de vrouw in de praktijk hierover weinig te zeggen kan hebben.

Aangezien de bronnen geen 100 % duidelijkheid verschaffen, maar zeker het risico op onvrijwillige herbesnijding na een geboorte en/of seksuele betrekkingen (hetgeen vervolging uitmaakt) niet uitsluiten, dient het voordeel van de twijfel toegekend te worden.

In het geval van een Guineese vrouw die opnieuw vreesde het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking in Guinea nadat zij, net zoals verzoekster in de nabije toekomst, een hersteloperatie onderging, besliste het VN-Antifoltercomité dat zij bij terugkeer het gevaar liep om slachtoffer te worden van foltering ondanks de door de asielinstanties vastgestelde gebrekkige geloofwaardigheid met betrekking tot haar eigen-en familiale situatie. Het Comité hield hierbij rekening met de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Guinee, het gebrek aan bescherming door de Guineese autoriteiten en het feit dat de verzoekster reeds slachtoffer werd van genitale verminking met ernstige gevolgen voor haar psychische en fysieke integriteit:

[citaat <https://www.refworld.org/pdfid/568a963e4.pdf>]

Deze casus is perfect toepasbaar op verzoekster, aangezien het prevalentiecijfer van FGM in Somalië net iets hoger ligt dan in Guinee, en de bescherming van de overheid eveneens ontbreekt.

Rekening houdend met de bijzondere procedurele noden die dienen toegekend te worden (met een soepelere geloofwaardigheidsbeoordeling tot gevolg); de noodzaak aan een gendersensitieve asielprocedure overeenkomstig het Verdrag van Istanbul (hetgeen een verlaagde bewijslast met zich meebrengt) én de omkering van bewijslast cfr. artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wegens eerdere ondergane vervolging, zijn er voor verzoekster wel degelijk nieuwe elementen voorhanden die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Zelfs indien verwerende partij van oordeel zou zijn dat verzoekster haar vrees eerder ter sprake had kunnen en moeten brengen, dan nog kan men niet louter op basis hiervan besluiten om zijn nieuwe asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren (zie ook supra). Relevant hierbij is de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet:

[citaat voormelde bron]

Ook de aanbevelingen van UNHCR hieromtrent zijn duidelijk:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5114befc2.html>]

2. Subsidiare bescherming Mogadishu

Verzoekster is afkomstig uit de provincie Banadir, de stad Mogadishu, district Dharkenley (en niet wijk Buulo Xuubey, district Wadijir, zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt in de bestreden beslissing). Zij woonde hier van 2013 tot aan haar vertrek in 2018.

In de bestreden beslissing meent verwerende partij dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiare beschermingsstatus omdat er actueel in de Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon cfr. artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorts meent verwerende partij dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Mogadishu.

Verwerende partij kan echter niet gevolgd worden.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[citaat voormelde bron]

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiare beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" dient te lopen. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon

zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

De Raad herinnert in het arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 van de Algemene Vergadering aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat "Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd." (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) "volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Uit het arrest "Elgafaji" volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de "doodstraf", "executie", "foltering" of "onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing", de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op een "algemener risico op schade". Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen een "bedreiging" (art. 15, sub c) en "bepaalde gewelddadigheden" (art. 15, sub a) en b)). (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een "algemener risico op schade" vormt. (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "leven of persoon" ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als "ernstig" worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, sub c, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ, 30 januari 2014, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“improvised explosive devices” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Niet de volledige stad Mogadishu wordt op dit moment getroffen door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger erdoor geraakt wordt.

Dit betekent niet dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Er dient immers ook gekeken te worden naar de tweede hypothese.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoekster die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Indien uw Raad van mening is dat de mate van geweld in Mogadishu niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, zijn voor verzoekende partij minstens die persoonlijke omstandigheden voorhanden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somalië dermate verhogen dat er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofd bestaat.

1. Veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst

Verwerende partij schetst een te optimistisch beeld met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. Bovendien baseert verwerende partij zich in de bestreden beslissing op informatie die niet langer actueel is, en geen rekening houdt met de veiligheidssituatie zoals deze momenteel bestaat in verzoeksters herkomstregio. Verwerende partij liet na om de actuele situatie in rekening te brengen, in strijd met de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op haar rust. (cf. infra)

Uit verscheidene bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu (Banadir) nog problematischer en gevaarlijker is geworden:

Uit de EUAA – Country of Origin Information: Somalia – Security situation van maart 2023 blijkt dat het de veiligheidssituatie in Benadir (Mogadishu) is verslechterd in 2022:

[grafiek voormelde bron]

Al-Shabaab blijft zeer aanwezig in de hoofdstad, en blijft op frequente basis aanvallen plegen:

[Ibid., p. 19]

Ook de UN Security Council registreerde verschillende aanvallen door o.a. Al-Shabaab in Mogadishu:

[citaat https://ecoi.net/en/file/local/2068141/S_2022_101_E.pdf, p. 4-5]

Al-Shabaab gebruikt het geweld ten aanzien van burgers in Mogadishu als een bewuste strategie, voornamelijk om aan te tonen dat de huidige regering onvoldoende bescherming biedt:

[Ibid., p. 41]

[Ibid., p. 30]

Uit de meest recente COI Focus – Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 21 maart 2023 blijkt tevens dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds gekenmerkt wordt door een erg gewelddadige context die gecreëerd wordt door de extremistische groepering Al-Shabaab. Daarbij is het geweld gestegen in 2022 en vonden de meeste gewelddaden, onder andere, plaats in verzoeksters district Dharkenley:

[Ibid., p. 48-49]

Verwerende partij laat een groot deel van deze elementen uit haar eigen COI Focus buiten beschouwing. Ze argumenteert dat "er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA country guidance note van juni 2022 zodanig is gewijzigd dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie...". Nochtans haalt men uit de informatie van haar COI Focus (zie supra) dat het geweld en de incidenten sterk zijn toegenomen in Mogadishu, dat er momenteel in de regio Banadir de meeste veiligheidsincidenten plaatsvinden en dat verzoekster district Dharkenley tevens veel geweld

ondervindt. De informatie in de COI Focus richt zich op de periode van 1 juli 2022 tot 1 januari 2023 terwijl het vermelde EUAA rapport reeds gepubliceerd werd in juni 2022 en bijgevolg maar informatie tot die datum bevat. Men kan dus zeggen dat de COI Focus (Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 21 maart 2023) de meest actuele informatie over de veiligheidssituatie in Mogadishu bevat.

Zij gaat er bijgevolg onterecht van uit dat de veiligheidssituatie in Mogadishu niet sterk veranderd is.

Nochtans heeft verwerende partij een samenwerkings- en onderzoeksplicht, zoals voorzien door artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet (zie ook supra).

Verwerende partij diende een grondig en actueel onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in verzoeksters streek van herkomst, om het risico voor haar degelijk te kunnen inschatten, quod non.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds erg problematisch is. De mate van willekeurig geweld in de regio blijft hoog.

Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat verzoeker er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §3, c) van de Vreemdelingenwet.

2. Persoonlijke omstandigheden verzoekster

In casu zijn er verschillende elementen voorhanden die maken dat verzoekster een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verwerende partij meent dat verzoekster geen bewijs levert dat ze specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. Verwerende partij stelt daarnaast dat ze niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoekster een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

1. De intensiteit van het geweld binnen Mogadishu varieert ook per district. Verzoekster is afkomstig uit het district Dharkenley, in het zuidwesten van Mogadishu. Uit cijfers van de COI Focus van maart 2023 van Mogadishu blijkt dat het district van verzoekster op de vierde plaats staat (van de 17 districten die Mogadishu telt) van districten die het grootste aantal veiligheidsincidenten krijgen te verwerken (p. 31 en 49). De situatie in het district behoort dan ook tot de gevaarlijkste van Mogadishu.

Bovendien ziet verzoekster zich genoodzaakt om haar te vestigen in Dharkenley, aangezien dit de enige regio is in de stad Mogadishu die ze kent.

Haar afkomst uit en haar bekendheid met dit onveilige deel van Mogadishu en de noodzaak zich hier te vestigen bij een terugkeer, maken dan ook de kans groter dat verzoekster het slachtoffer wordt van willekeurig geweld.

2. Verwerende partij heeft in deze context geen rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekster, zijnde een alleenstaande, jonge moeder met een kindje, waarbij moeder én kind met psychologische problemen kampen en zijnde een vrouw die het slachtoffer van ernstige VGV en seksueel misbruik is geweest.

Zoals hierboven uitgebreid werd aangehaald, heeft verwerende partij het kwetsbaar profiel van verzoekster volledig geminimaliseerd. Nochtans bevat haar profiel verschillende individuele elementen om het reëel risico op willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §3, c) van de Vreemdelingenwet te bepalen.

2.2 Eerst en vooral worden personen met mentale gezondheidsproblemen in Somalië vaak gestigmatiseerd en vormen zij een risicogroep.

Hierboven werd verzoekers recht om geïdentificeerd te worden als personen met een handicap al uitgebreid geargumenteed.

Uit het EUAA rapport 'Country Guidance Somalia' van juni 2022 leidt men af dat personen met een handicap vaak uitgesloten worden van humanitaire hulp, dat vrouwen met een handicap een groter risico op seksueel- en gendergeweld lopen en dat personen met psychische aandoeningen minder in staat zijn de veiligheidsrisico's in te schatten in Somalië:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-06/2022_Country_Guidance_Somalia.pdf, p. 176-177]

Ook het UK Home Office rapport 'Country policy and information note: security and humanitarian situation in Mogadishu, Somalia' van mei 2022 onderlijnt dat personen met een handicap een groter risico lopen op geweld en misbruik:

[citaat <https://www.gov.uk/government/publications/somalia-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-security-and-humanitarian-situation-in-mogadishu-somalia-may-2022-accessible#indiscriminate-violence-vulnerable-groups>]

Daarnaast heeft de speciale vertegenwoordiger voor Somalië van de Verenigde Naties verklaard dat personen met een handicap een risicogroep vormen binnen de Somalische samenleving:

[citaat <https://reliefweb.int/report/somalia/international-day-persons-disabilities-un-calls-increased-recognition-persons>]

Terugkerende migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Gezien verzoekster en haar zontje kampen met psychologische problemen, dient met deze factor rekening te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers risico bij terugkeer.

Gelet op verzoekers beperkingen is het onmogelijk voor hen om langdurig veilig te blijven in Mogadishu, Somalië. Hun veiligheid wordt niet gewaarborgd en zij zouden discriminatie ondervinden door het niet correct identificeren van hun handicap, het niet verkrijgen van de nodige zorg en omkadering en hun leven zal op een bepaald moment na terugkeer alleszins fundamenteel in gevaar zijn.

Verwerende partij maakt geen correcte identificatie van het kwetsbaar profiel van verzoekers en de impact van een terugkeer op hun veiligheid en integriteit in de licht van de bepalingen van internationale bescherming.

2.2 Verder treft de slechte veiligheidssituatie in Somalië in het bijzonder alleenstaande vrouwen die geen bescherming hebben van een clannetwerk en ontheemde vrouwen en kinderen.

[Cedoca, COI Focus "Veiligheidssituatie in Mogadishu" van maart 2023, p. 45]

Somalische samenleving wordt gekenmerkt door een patriarchale structuur en een bijzonder grote genderongelijkheid. Vrouwen krijgen o.a. te maken met huiselijk en gender gerelateerd geweld en hebben ook te kampen met een bemoeilijkte toegang tot onderwijs:

[citaat <https://reliefweb.int/report/somalia/safety-and-security-mogadishu-research-note>]

[citaat

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Somalia_Targeted_profiles.pdf, p. 29]

Ook de bescherming van vrouwenrechten is in Somalië ondermaats. Vrouwen worden bovendien op het vlak van gezondheid en veiligheid gestigmatiseerd en ongelijk behandeld, wat ertoe leidt dat ze in de praktijk geen toegang hebben tot bescherming, wat bijzonder problematisch is in de huidige onveilige situatie waarin het land zich bevindt:

[Ibid.]

Naast het feit dat binnen de Somalische samenleving de positie van vrouwen bijzonder precair is, heeft verzoekster ook geen mannelijk netwerk meer in Somalië. Het gezin van verzoekster woont in Saudi-Arabië en ze heeft Somalië onder andere ontvlucht door haar echtgenoot die haar seksueel heeft misbruikt en mishandeld.

Volgens het rapport van EASO is het tegen de Somalische cultuur voor een vrouw om alleen te leven:

[Ibid., p. 42]

De Somalische overheid biedt bovendien geen enkele vorm van bescherming voor alleenstaande vrouwen, waardoor deze genoodzaakt zijn om een beroep te doen op liefdadigheid:

[Ibid.]

Bovendien worden vrouwen ook dikwijls gerekruteerd door Al-Shabaab, omdat ze vaak minder gecontroleerd worden en het dus makkelijker is om hen in te zetten bij bv. het plegen van zelfmoordaanslagen met bommen:

[Ibid., p. 26]

Ook voor het verzamelen van informatie worden vrouwen vaak ingezet door Al-Shabaab, specifiek in het kader van informatie over de Somalische overheid of de basissen van buitenlandse troepen:

[citaat International Crisis Group, "Women and Al-Shabaab's Insurgency" van 27 juni 2019, p. 12]

Vrouwen worden niet alleen ingezet om informatie te verzamelen, ze worden ook vaak gebruikt om wapens binnen te smokkelen in bv. overheidsgebouwen, omwille van het feit dat vrouwen niet gezien worden als een bedreiging en dus veel minder gecontroleerd worden aan bv. checkpoints:

[Ibid.]

Bovendien heeft verzoekster geen mannelijk netwerk om haar te beschermen tegen rekrutering en bedreigingen door Al-Shabaab. Ze is hierdoor zo mogelijk nog kwetsbaarder voor de dreiging van Al-Shabaab.

Daarenboven is verzoekster niet alleen een alleenstaande vrouw, ze is ook verantwoordelijk voor haar zontje van 8 jaar. Ook hij loopt gevaar als kindje in Mogadishu.

2.3 Uit het bovenstaande blijkt dat er voor verzoekster persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somalië dermate verhogen dat, - indien de mate van het geweld in Mogadishu niet dermate hoog zou zijn dat elke burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in verzoeksters hoofde bestaat. Deze persoonlijke omstandigheden zijn het feit dat verzoekers kampen met psychologische problemen en dat verzoekster een alleenstaande vrouw is met een minderjarig kindje.

Deze elementen maken dat verzoekster een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/8 § 2, c) van de Vreemdelingenwet op het Somalische grondgebied.

Het kwetsbaar profiel van verzoekster moet als een geheel worden bekeken (zie ook supra). Verwerende partij had deze analyse opnieuw moeten uitvoeren aangezien de psychologische kwetsbaarheid een nieuw element is.

Verzoekster meent dat zij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Rekening houden met het risicoprofiel van verzoekster, had verwerende partij verzoekster het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt verwerende partij dan ook alle voormelde wetbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekster wordt opgevolgd door GAMS vzw en heeft al meerdere consultaties met een dokter gehad omtrent het inplannen van een hersteloperatie. Het is verder duidelijk dat verzoekers psychologische toestanden de laatste 2 jaren aanzienlijk zijn verslechterd. Beide elementen zullen ernstige gevolgen hebben bij een terugkeer naar Somalië.

Verwerende partij kwam dan ook ten onterecht en op voorbarige wijze tot het besluit dat er geen nieuwe elementen aanwezig waren en dat het volgend verzoek daardoor niet-ontvankelijk is. Deze werkwijze schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift "Nieuwe stukken 2^e asielaanvraag (ontbrekend in het administratief dossier CGVS)" (stuk 2).

2.1.2. In een nota met opmerkingen van 30 augustus 2023 zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 december 2023 zet verzoekster uiteen dat zij op 25 september 2023 een hersteloperatie onderging. Zij voert aan dat zij het risico loopt om het slachtoffer te worden van een herbesnijdenis bij terugkeer naar Somalië. Daarnaast ontvangt verzoekster nog steeds psychologische begeleiding via GAMS vzw. Verder legt verzoekster twee getuigenissen voor over haar verwesterde levensstijl, alsook een foto tijdens een feestje en screenshots van haar relatie met haar ex-partner. Verzoekster citeert uit het EUAA-rapport "Country Guidance: Somalia" van augustus 2023 en brengt de volgende documenten ter kennis:

- een psychologisch attest dd. 29 november 2023 (stuk 1);
- medische attesten hersteloperatie (stuk 2);
- referentiebrief sociaal begeleider (stuk 3);
- referentiebrief M. J. (stuk 4);
- foto feestje (stuk 5);
- screenshots gesprekken met A. (stuk 6).

2.1.4. In een aanvullende nota van 8 december 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het UNHCR-rapport "International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van september 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Somalia" van augustus 2023;
- EUAA-rapport "Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation" van februari 2023;
- het EUAA-rapport "Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update" van 17 mei 2023;
- de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 23 oktober 2023.

2.1.5. In een aanvullende nota van 11 december 2023 brengt verzoekster de volgende stukken ter kennis:

- nieuw VGV-atteest (stuk 1);
- atteste van de sociaal assistente i.v.m. de psychologische begeleiding van verzoeksters zontje (stuk 2);

- brief van de school van verzoeksters zootje (stuk 3);
- brief van de sociaal assistente van verzoekster (stuk 4).

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoekster voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoekster om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat zij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat de voorwaarde van nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, is vervuld.

2.3. Zoals aangegeven bestaat de kernvraag erin of de elementen die door verzoekster worden aangereikt kunnen worden gekwalificeerd als ‘nieuwe elementen’ die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In haar aanvullende nota van 5 december 2023 deelt verzoekster mee dat zij een hersteloperatie voor haar VGV heeft ondergaan in het UZ Gent. Verzoekster legt ter staving hiervan verschillende medische attesten voor.

Er moet rekening worden gehouden met deze nieuwe gegevens in het licht van het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in de Somalische cultuur, het over het algemeen ontbreken van bescherming en

het feit dat verzoekster al zelf vrouwelijke genitale verminking type 3 ondergaan heeft, waarvoor zij in België een hersteloperatie onderging.

Het risico op vrouwelijke genitale verminking bij een terugkeer naar Somalië is reëel, kan nog steeds bijzonder verontrusten, zeker voor een vrouw als verzoekster die problemen kent binnen de Somalische gemeenschap die worden gestaafd. De objectieve informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's kunnen dit enkel bevestigen.

Rekening houdend met voormelde nieuwe informatie, die mee in overweging dient te worden genomen teneinde de situatie van verzoekster te kunnen inschatten, noopt dit tot de vaststelling dat verzoekster wordt bijgetreden dat haar mentaliteit, gedrag en handelingen indruisen tegen de Somalische gewoonten. De argumentatie in de nota met opmerkingen en de landeninformatie en richtlijnen van UNHCR en EUAA in de aanvullende nota van de commissaris-generaal leiden geenszins tot een andere beoordeling. Minstens ontwaart de Raad geen concreet verweer tegen de vrees van verzoekster om opnieuw het slachtoffer te worden van VGV, omdat in de nota met opmerkingen wordt uitgegaan van het gegeven dat *“verzoekster tot op heden geen attest neerlegt waaruit kan blijken dat dergelijke hersteloperatie is gepland (geweest), zoals in het verzoekschrift wordt geopperd, of reeds is uitgevoerd.”* In de aanvullende nota van 8 december 2023 gaat de commissaris-generaal enkel in op de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu in het licht van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het een en ander, de hersteloperatie die verzoekster onderging, de talrijke bewijzen die verzoekster voorlegt van haar relaas en mede in acht genomen verzoeksters kwetsbare profiel, in het bijzonder de jonge leeftijd waarop zij samen met haar zoon wordt geconfronteerd met problemen die voortvloeien uit de levensbeschouwelijke keuzes die verzoekster thans heeft gemaakt, verzoeksters familiale situatie en de huidige psychologische problemen waarmee zij te kampen hebben en waarvoor zij nog steeds in behandeling zijn, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoekster en haar zoon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van een terugkeer naar Somalië, omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging, en dat er voor hen in Somalië geen redelijke bescherming voorhanden is.

Gelet op het voorgaande werden *in casu* wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen. Verzoekster en haar zoon hebben derhalve de toepassing door de commissaris-generaal van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weerlegd.

Aangezien de partijen middels de neergelegde procedurestukken – waarop de Raad, gelet op de devolutieve werking van het beroep, vermag acht te slaan – voldoende elementen hebben aangedragen om de Raad toe te laten de beschermingsnood van verzoekster en haar zoon ten gronde te beoordelen en beide partijen ter terechtzitting in de mogelijkheid waren om aangaande deze neergelegde stukken bezwaren of argumenten te formuleren, dient huidig verzoek niet opnieuw te worden overgezonden aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

De Raad ziet in het rechtsplegingsdossier verder geen redenen om verzoekster en haar zoon uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP